

[Ingerlise Koefoed]

nogle af oppositionens og de radikales ændringsforslag, er dette finanslovsforslag ikke noget at samle på for alle dem, der har det dårligt i dagens Danmark. Forslaget er dybt præget af regeringens fastgroede og klart ideologisk begrundede overbevisning om, at man kun kan lette den økonomiske krise ved at lægge byrder på de mennesker, der har mere end nok at slæbe på i forvejen.

I en udsendelse forleden i fjernsynet om livet i daginstitutioner så man nogle børn, der skulle lære noget om, hvad den mad, vi spiser, består af. Pædagogen skar en kylling op og trak dens indvolde ud. Et af børnene råbte: øv, hvor ulækkert, og pædagogen svarede meget venligt og meget pædagogisk, at sådan ser vi alle sammen ud inden, hvorpå man hørte en lille stemme udbryde: skulle vi ikke prøve at skære en voksen op? De ord blev ved med at lyde i mine ører, ikke fordi de får mig til at tænke på al den videovold, vi hører så meget om, men fordi der er et eller andet symbolsk ved dem.

Tænk, hvis man sådan ganske ublodigt og åndeligt talt kunne kigge ind i de politikere og de mennesker, der tror på dem, de politikere, der kun kan finde løsningen på alle problemer ved at tage fat på classesamfundets dårligst stillede og derefter forsikre alle om, at når de har gjort det tilstrækkelig længe, så vil erhvervslivet belønne alle med store investeringer og en ny arbejdsgivende vækst! Tænk, hvis man kunne finde ud af, hvordan der ser ud inden i hovedet på dem, der tænker sådan! Og tænk, hvis man, når man nu alligevel havde lukket lidt op, kunne pille lidt ved dem, så de kunne forstå, at der findes andre måder, der findes andre alternativer, men at de alternativer selvfølgelig vil betyde, at de mennesker og institutioner, der har mere end nok, må yde noget af deres overflod til fællesskabet! Det er det, jeg tænker på, når jeg mindes bemærkningen om at skære en voksen op. Tænk, hvis man kunne!

Folketingsvalget og det efterfølgende drama om brevstemmerne gav desværre det resultat, at regeringen sammen med de 3 nordatlantiske mandater har det flertal, som man nu om stunder betegner som regeringens parlamentariske grundlag, vel at mærke sammen med de radikale. Dette lægger i de sager, som de radikale og regeringen er nogenlunde enige om, nemlig de indkomstpoltiske, de generelt økonomiske og i det store og hele

også de sociale sager, et meget stort ansvar på de radikale. Det ansvar gør de radikale meget ud af at leve op til på en måde, der set under min synsvinkel er alt andet end opmuntrende.

Jeg skal naturligvis ikke fratrage de radikale æren for at have lettet lidt hist og her, bl.a. gennem nogen hjælp til familier med børn under 10 år, ved en smule lempelse af bistandslovens bestemmelse om varig hjælp og ved den forlængelse af barselorloven og muligheden for omsorgsfrihed for fædre, som de radikale var initiativtagere til, men som de i øvrigt aldrig havde kunnet gennemføre, hvis vi ikke havde været her.

Men det skal samtidig understreges, at det er det radikale venstre, som må bære hovedansvaret for, at vi i det hele taget har bestemmelsen om den hurtige overgang til varig hjælp, at det er dem, som må tage ansvaret for karensdagen, for de manglende reguleringer på sygedagpenge og arbejdsløshedsdagpenge, for dårlige forhold for nye efterlønsmodtagere og for meget andet.

De har her i dag haft chancen for at ændre kurs ved at stemme for vores eller for den sags skyld for socialdemokraternes lidt billigere forslag. De gjorde det ikke. De har ansvaret.

Vi vil sandsynligvis om lidt få at høre, at der ikke på finanslovsforslaget for 1984 er sparet på de sociale områder, og det kan jeg lige så godt tilbagevise med det samme.

Socialministeriets budget er en fortsættelse af de besparelser, som kom i 1983, og dertil kommer, at regeringen, igen med de radikales velsignelse, har skåret dybt i bloktilskuddene til kommunerne. Og hvad betyder det? Det betyder nye besparelser på de kommunale budgetter, ikke mindst på de sociale områder. Der er sket meget store spring opad i taksterne i vuggestuer og børnehaver og fritidshjem og -klubber. Der er hugget ind på pensionisternes frynsegoder, ikke mindst på den hjemmehjælp, der skulle gøre det muligt for gamle og svagelige at blive i deres eget hjem. Rygtet ville jo i går vide, at pengene til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden skulle hentes fra de ekstrapenge, kommunerne uventet har fået ind på skattekontoen, som om de penge ikke kunne gøre stor gavn ude i kommunerne ved f.eks. at blive brugt til byggeri, vedligeholdelse eller andet arbejde, som kunne få gang i den lokale beskæfti-